

Arrest

nr. 224 347 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type C.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 april 2014 bij de Belgische vertegenwoordiging in Shanghai een eerste aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 8 augustus 2014 de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum type D (gezinshereniging).

1.3. Verzoekster diende op 13 oktober 2014 bij de Belgische vertegenwoordiging in Shanghai een tweede aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 13 april 2015 de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum type D (gezinshereniging). Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV X

1.5. Verzoekster diende op 17 april 2017 bij de Belgische vertegenwoordiging in Shanghai een derde aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 oktober 2017 de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum type D (gezinshereniging).

1.7. Verzoekster diende op 30 januari 2018 bij de Belgische vertegenwoordiging in Shanghai een aanvraag in voor een visum type C (kort verblijf).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 maart 2018 de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum type C (kort verblijf). Verzoekster werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

Betrokkene legt geen enkel toeristisch reisplan voor. Ze legt wel Chinese visa voor van haar Belgische partner. Betrokkene heeft in het verleden enkele aanvragen gezinshereniging ingediend, die telkens geweigerd werden.

Het doel van deze reis lijkt dus eerder van familiale aard te zijn dan toerisme.

Omwille van bovenstaande redenen is er twijfel over de geloofwaardigheid van de verklaarde reismotivatie en/of reisbestemming,

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreizen naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

** Ontbreken tenlasteneming conform aan het KB van 11/12/1996: het voorgelegde document is niet origineel,*

** Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf*

Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende financiële middelen om de kosten verbonden aan de reis en het verblijf in België te kunnen waarborgen.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*

Betrokkene heeft in het verleden al enkele aanvragen gezinshereniging ingediend. Deze aanvragen werden telkens geweigerd. Betrokkene toont door deze aanvraag een intentie tot lang verblijf in België. Zij heeft dus sterke relationele banden in de Schengenzone en toont niet aan te beschikken over (betekenisvolle en/of actuele) resterende familiale banden in het land van origine.

Ze toont ook niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst. Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“*Schending van de motiveringsplicht*

*Overwegende dat huidige beslissing op de volgende wijze is gemotiveerd :
Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond . U hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor de dooreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten , of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen .*

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kan niet worden vastgesteld .

Ontbreken tenlastelegging conform aan het KB van 11/12/1996 ; het voorgelegde document is niet origineel.

Overwegende dat de bestreden beslissing niet voldoende accuraat is gemotiveerd

Dat er zomaar wordt van uitgegaan omdat verzoekster reeds aanvragen heeft gedaan tot het verkrijgen van een visum op basis van gezinshereniging dat het doel van deze aanvraag dezelfde zou zijn. Overwegende dat haar man ook regelmatig op bezoek komt in China voor kortere periodes en dat hij ook het land heeft ontdekt waarom zou verzoekster dan niet hetzelfde mogen doen ?

Dat verzoekster in België niet alleen met haar man op toeristen uitstap zal gaan maar ook met andere vrienden .

Er wordt gesteld dat verzoekster geen betekenisvolle resterende familiale banden zou hebben in China terwijl haar zoon daar woont en zij nog bijzonder veel contact met hem heeft.

Er wordt vanuit gegaan dat verzoekster arm zou zijn en geen voldoende financiële middelen heeft om haar eigen reis te bekostigen .

Ook dit klopt niet zij heeft een ruim gespijste bankrekening .

Op de documenten die zij heeft ingevuld wordt daar trouwens totaal niet naar gevraagd en nu stelt men dat zij deze zaken niet heeft aangetoond .

Bovendien wordt gesteld dat het formulier ten laste neming niet conform want niet origineel zou zijn terwijl de gemeente dit formulier zelf heeft overhandigd als zijnde het conforme formulier.

Shending van artikel 8 EVRM

Overwegende dat verzoekster het recht heeft om haar man in eigen land te komen bezoeken.

Dat zij ook kennis wil maken met de familie van haar man zijn moeder en broers en zussen.

Dat verzoekster zelf vrienden in België heeft van Chinese afkomst dat zij deze ook graag zou willen bezoeken en dat zij met haar op toeristen trip door België zullen gaan

Dat de weigering van het visum dit alles niet toelaat."

2.2. Verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht en uit in het verzoekschrift kritiek op de weigeringsmotieven, vermeld in de bestreden beslissing. Aldus voert verzoekster in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in het licht van de artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode), daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

2.3. De weigeringsgronden uit artikel 32, eerste lid, van de Visumcode zijn als volgt omschreven:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodex, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

2.4. Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de weigeringsgronden naast elkaar kunnen bestaan en dat niet voorzien is in een systeem van cumulatieve voorwaarden vooraleer men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling, dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, zoals vermeld onder artikel 32, eerste lid, van de Visumcode, volstaat dus om een visum te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, deze afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overtoellig kunnen worden beschouwd.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 januari 2018 een visum kort verblijf aanvraag op de Belgische vertegenwoordiging in Shanghai met het oog op toerisme. Bij de aanvraag werd verzoeksters paspoort gevoegd, allerhande informatie betreffende verzoeksters Belgische echtgenoot G. S. en diens reizen naar China, een verbintenis tot tenlasteneming ondertekend door de heer L. D. M. en loonfiches van deze laatste.

2.6. *In casu* steunt de bestreden beslissing op drie afzonderlijke weigeringsmotieven.

Er wordt vooreerst gesteld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf van verzoekster onvoldoende aangetoond zijn daar verzoekster geen toeristisch plan heeft voorgelegd, doch enkel Chinese visa van haar Belgische echtgenoot. De gemachtigde van de staatssecretaris merkte in de bestreden beslissing verder op dat verzoekster in het verleden enkele aanvragen in het kader van gezinshereniging heeft ingediend en dat deze telkens geweigerd werden. Hij stelt dat het doel van de reis eerder van familiale aard lijkt te zijn dan louter toerisme. Omwille van deze redenen twijfelt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de geloofwaardigheid van de verklaarde reismotivatie en/of reisbestemming. Dit vormt het eerste weigeringsmotief.

Verder stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. In de bestreden beslissing wordt hier verder op ingegaan en wordt er gemotiveerd dat het voorgelegde document inzake de tenlasteneming conform het "KB van 11/12/1996" niet origineel is en dat er geen of onvoldoende bewijs werd voorgelegd van financiële dekking voor het verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat verzoekster niet aantoonde dat zij over voldoende financiële middelen beschikt om de kosten verbonden aan de reis en het verblijf in België te kunnen waarborgen. Dit is het tweede weigeringsmotief.

Ten slotte oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. Daarbij herhaalt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster meerdere malen een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend, die allen geweigerd werden. Hieruit blijkt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris een intentie tot lang verblijf in België. Hij wijst nog op de sterke relationele banden die verzoekster heeft in de Schengenzone en stelt vast dat zij niet heeft aangetoond dat zij beschikt over betekenisvolle en/of resterende familiale banden in China. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt verder nog dat verzoekster niet aantoonde dat zij beschikt over een professionele activiteit en dat zij geen financiële band met China bewijst. Omwille van deze redenen stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster onvoldoende garanties biedt op een terugkeer naar China. Dit vormt het derde weigeringsmotief.

2.7. Verzoekster citeert de motieven en stelt betreffende het eerste weigeringsmotief dat er zomaar vanuit wordt gegaan dat, omdat zij reeds aanvragen heeft ingediend om een visum te verkrijgen in het kader van een gezinshereniging, het doel van deze aanvraag dan ook maar gericht is op het bekomen van een

gezinshereniging. Zij wijst erop dat haar Belgische echtgenoot regelmatig op bezoek komt en ondertussen ook China ontdekt. Verzoekster stelt zich de vraag waarom zij niet hetzelfde zou mogen doen. Verder wijst zij er nog op dat zij niet alleen met haar echtgenoot op toeristenuitstap zal gaan, maar ook met andere vrienden.

2.8. De Raad stelt dat van een aanvrager van een visum kort verblijf redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde van de staatssecretaris kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoekster weerlegt niet dat zij een visum heeft aangevraagd met het oog op toerisme. Bijgevolg dienen het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf uit haar aanvraag en de neergelegde stukken te blijken. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoekster geen *“toeristisch reisplan”* heeft voorgelegd. Verzoekster slaagt er in haar middel niet in aannemelijk te maken dat uit de door haar neergelegde stukken haar reisdoel zou blijken.

Verzoekster laat in haar middel uitschijnen dat haar Belgische echtgenoot regelmatig op bezoek kwam in China, maar zij toont niet aan dat deze visa voor toeristische doeleinden werden gevraagd, noch dat de Chinese wetgeving en de Visumcode hieraan gelijkaardige voorwaarden stellen. Het is dus nogal simplistisch om zich af te vragen waarom *“verzoekster dan niet hetzelfde (zou) mogen doen”*.

Thans poneert verzoekster dat zij niet enkel toeristische uitstappen zal maken met haar echtgenoot, maar ook met andere vrienden. De eventuele plannen voor toeristische uitstappen met haar echtgenoot en andere vrienden werden evenwel nooit ontvouwd ter gelegenheid van de aanvraag zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening kon houden. De beweringen van verzoekster worden trouwens ook nu niet met stukken gestaafd.

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet enkel twijfelt aan het doel van haar reis omwille van de eerdere aanvragen in het kader van gezinshereniging. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in de eerste plaats vast dat een toeristisch reisplan ontbrak. Daarenboven verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de Chinese visa van haar Belgische partner en naar de geweigerde gezinsherenigingsaanvragen. Het komt geenszins kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar verzoeksters eerdere gezinsherenigingsaanvragen en daardoor twijfelt aan de geloofwaardigheid van het verklaarde reisdoel. De meest recente aanvraag van 17 april 2017 werd immers geweigerd op 18 oktober 2017, iets meer dan drie maanden vooraleer verzoekster de huidige aanvraag om een visum kort verblijf heeft ingediend (zie punt 1.5. en 1.6.). Op grond van het geheel van zijn vaststellingen kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat *“het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf (...) onvoldoende zijn aangetoond”*.

2.9. Betreffende de overweging dat er onvoldoende garanties zijn dat verzoekster zou terugkeren omdat zij in het verleden visa voor lang verblijf heeft gevraagd en niet aantoonde te beschikken over sterke banden in haar land van oorsprong, stelt verzoekster in haar middel dat haar zoon in China woont en zij nog bijzonder veel contact met hem heeft.

De Raad merkt op dat verzoekster niet betwist dat zij bij haar visumaanvraag geen stukken had gevoegd waaruit blijkt dat zij familiale, professionele en/of financiële bindingen heeft in China. Zij heeft nooit melding gemaakt van haar zoon in China, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon besluiten dat er onvoldoende garanties waren dat zij naar China zou terugkeren.

2.10. Aangaande het motief dat er geen bewijs is van financiële dekking voor het verblijf, stelt verzoekster dat er van wordt uitgegaan dat zij arm is, terwijl zij beweert over *“een ruim gespijste bankrekening”* te beschikken. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster geen informatie over haar bankrekening had meegedeeld. Met betrekking tot de overweging dat de neergelegde verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) niet origineel zou zijn, merkt de Raad op dat dit een overtollig motief uitmaakt dat niet van aard is om het pertinent karakter van de overige weigeringsmotieven aan het wankelen te brengen. De Raad herhaalt dat uit de Visumcode blijkt dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van de opgesomde weigeringsgronden uit artikel 32, eerste lid, van de Visumcode, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd.

2.11. In het tweede middelenonderdeel beroept verzoekster zich op artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

2.12. Verzoekster betoogt dat zij het recht heeft om haar eigen echtgenoot te komen bezoeken en stelt dat zij kennis wil maken met de familie van haar echtgenoot. Zij wijst er verder op dat zij ook vrienden van Chinese afkomst in België heeft.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster een aanvraag voor een visum kort verblijf heeft ingediend op grond van toeristische redenen, hoewel het visumaanvraagformulier toelaat om andere reisdoelen, zoals familiebezoek, aan te duiden. Een visum kort verblijf houdt ook de verplichting in om terug te keren indien de termijn waarvoor het visum werd toegestaan, verstreken is. Nochtans wenst verzoekster blijkbaar haar toeristisch visum aan te wenden om haar echtgenoot, familie en vrienden in België te bezoeken. Door een visum voor toeristische doeleinden aan te vragen, relativeert zijzelf reeds het beschermenswaardig karakter van dit gezins- en privéleven.

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoekster met haar summier betoog niet aantoonde dat haar individuele belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan het algemeen belang van de Belgische staat en bij uitbreiding de Schengenzone in het kader van de verblijfsreglementering. Verzoekster toont niet concreet aan dat er *in casu* op de Belgische overheid een positieve verplichting zou rusten om haar de gunst te verlenen haar echtgenoot en eventuele familie en vrienden op het Belgische grondgebied te komen bezoeken. Zo blijft zij in gebreke ernstige hinderpalen aan te tonen die haar en haar echtgenoot verhinderen hun gezinsleven elders te beleven. Bovendien impliceert de bestreden beslissing ook geen definitieve scheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot. Het staat verzoekster vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij zij het juiste reisdoel vermeldt en de aanvraag vergezeld laat gaan van de dienstige bewijsstukken.

2.13. In zoverre verzoekster van oordeel is dat er een inbreuk is op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Een loutere verwijzing naar vrienden op het Belgische grondgebied is onvoldoende. Gelet op het bovenstaande blijft verzoekster in gebreke aan te tonen dat de huidige weigeringsbeslissing een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM.

2.14. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN